

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 564/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária B., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. P. Ď., vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/61/2011 z 21. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 135-PLO/O-1247/2011, č. RP/26/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 125-PLO/O-1237/2011 a č. RP/96/2011 zo 4. októbra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 324-PLO/O-3037/2011, ako aj rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 Sž 21/2011 a v konaní sp. zn. 2 Sž 17/2011 a z 28. júna 2012 v konaní sp. zn. 5 Sž 37/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti M., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 12902/2012, sp. zn. Rvp 12903/2012 a sp. zn. Rvp 12918/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 564/2012.

2. Sťažnosti spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. septembra 2012 a 24. septembra 2012 doručené tri sťažnosti spoločnosti M., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) č. RP/61/2011 z 21. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 135-PLO/O-1247/2011, č. RP/26/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 125-PLO/O-1237/2011 a č. RP/96/2011 zo 4. októbra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 324-PLO/O-3037/2011, ako aj rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 21/2011 a v konaní sp. zn. 2 SŽ 17/2011, a z 28. júna 2012 v konaní sp. zn. 5 SŽ 37/2011.

1. Zo sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 12902/2012 a sp. zn. Rvp 12903/2012, ako aj z ich príloh vyplýva, že Rada rozhodnutiami č. RP/61/2011 z 21. júna 2011 v konaní sp. zn. 135-PLO/O-1247/2011 a č. RP/26/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom

pod sp. zn. 125-PLO/O-1237/2011 autoritatívne konštatovala, že sťažovateľka porušila § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), pretože pri odvysielaní konkretizovaných programov došlo „*k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania*“. Za takto vymedzené správne delikty Rada uložila sťažovateľke „*podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z. z...*“.

Rada v odôvodnení svojich rozhodnutí najprv uviedla, že v priebehu konaní bola sťažovateľka dvakrát vyzvaná na realizáciu dôkazných návrhov. Podkladom rozhodnutia Rady bol „*záznam vysielania programu... a prepis/popis skutkového stavu*“.

1.1 V rozhodnutí č. RP/61/2011 z 21. júna 2011 v konaní sp. zn. 135-PLO/O-1247/2011 Rada formulovala názor, podľa ktorého z relevantných ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii a vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania v znení neskorších predpisov, vyplýva, že „*pre označovanie upútaviek grafickými symbolmi podľa Jednotného systému označovania platia prísnejšie pravidlá ako pre označovanie zložiek programovej služby, ktoré napĺňajú iba definíciu vlastnej propagácie... Prísnejšie pravidlá pre označovanie upútaviek príslušným grafickým symbolom... sú opodstatnené vzhľadom na to, že divák dostane okrem informácií o programe spracovaných do podoby, ktorou pútajú diváka..., aj informácie o názve, čase a dni jeho vysielania... Preto je nevyhnutné zároveň poskytnúť divákovi (najmä rodičovi a osobám zodpovedným za maloletých) informáciu o vhodnosti daného programu.*“. Zároveň vo vzťahu k prerokovávanému prípadu Rada uviedla, že „*posudzované upútavky boli zložené z dvoch častí. V prvej časti boli odvysielané zábery z programu. Prvá časť posudzovaných upútaviek bola označená. V ich druhej časti boli odvysielané informácie o dni a čase odvysielania samotného programu a o jeho názve... Druhá časť posudzovaných upútaviek nebola*

označená.“. Pritom podľa názoru Rady „*obe časti upútaviek z obsahovej stránky tvoria jeden celok*“.

Proti rozhodnutiu Rady č. RP/61/2011 z 21. júna 2011 v konaní sp. zn. 135-PLO/O-1247/2011 podala sťažovateľka opravný prostriedok podľa tretej hlavy druhej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), v ktorom tvrdila nesprávnosť rozhodnutia Rady a jej postupu v konaní z dôvodu, že „*vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práv účastníka konania garantovaných Ústavou SR, najmä garancie právneho štátu a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu...*“, a že „*rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov...*“. Bližšie dôvody svojich záverov sťažovateľka v opravnom prostriedku neuviedla, avšak z naratívnej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 vo veci sp. zn. 2 SŽ 21/2011 vyplýva, že (zrejme na nariadenom ústnom pojednávaní) namietala právne posúdenie veci Radou, „*nakoľko sa v posudzovanom prípade jednalo vždy o odvysielanie dvoch samostatných komunikátov, pričom prvým... bola upútavka na vysielanie programovej služby, a teda vlastná propagácia, ktorá spĺňala všetky formálne a obsahové požiadavky v zmysle zákona. Druhým komunikátom bolo oznámenie vysielateľa o vlastnom programe v zmysle § 37 ods. 2 zákona o vysielaní... Poukázal na to, že Rada spojila tieto dva komunikáty do jedného celku a vyhodnotila toto spojenie ako porušenie zákona o vysielaní, pričom nie je zrejmé, prečo takýmto spôsobom postupovala, a preto je jej rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov.*“. Sťažovateľ Rade vytkol aj skutočnosť, že „*Rada vo svojej rozhodovacej činnosti v totožných prípadoch postupovala tak, že v konaní uložila sankciu za porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, následne došlo k zastaveniu konania v časti z dôvodu § 30 ods. 1 písm. h) správneho poriadku (odpadnutie dôvodu konania, pozn.)... Vysielateľovi nie je... zrejmé, pre aký dôvod Rada postupuje v rovnakej veci rôzne a režim sankcionovania vysielateľa je preto nemožné považovať za zákonný...*“.

Najvyšší súd rozsudkom zo 4. júla 2012 vo veci sp. zn. 2 SŽ 21/2011 napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. V odôvodnení rozsudku využil oprávnenie podľa § 250ja ods. 7 OSP, podľa ktorého ak najvyšší súd rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už

bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie. Najvyšší súd preto odcitoval odôvodnenie svojho rozsudku z 30. mája 2012 vo veci sp. zn. 2 Sž 26/2011, z ktorého vyplýva jeho stotožnenie sa s názorom Rady o jednotnosti posudzovania vymedzených dvoch skupín odvysielaných komunikátov. Najvyšší súd bol toho názoru, že „akýkoľvek komunikát, ktorého obsah je určený na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie a programy vysielateľa, je upútavkou. Je pritom bez právneho významu, akým spôsobom sa vysielateľ snaží pozornosť diváka upútať... Jediným logickým dôvodom na poskytnutie podrobnejších informácií o konkrétnom programe, je upútanie pozornosti verejnosti, nakoľko vysielateľovým zámerom je získanie čo najväčšieho počtu divákov ktorejkoľvek jeho programovej služby. Tento zámer vysielateľa je legitímny, nakoľko jeho úspech na trhu, ako komerčného subjektu v danej oblasti podnikania, je priamo úmerne závislý od sledovanosti. Práve z tohto dôvodu však zákonodarca ukladá povinnosť označovať upútavky (všetky a po celý čas ich vysielania), z hľadiska ich neprístupnosti, nevhodnosti alebo vhodnosti pre vekovú skupinu maloletých...“. Najvyšší súd po citovaní odôvodnenia súvisiaceho rozhodnutia v podobnej veci „nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil... a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie Rady ako súladné so zákonom podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdiť“.

1.2 V rozhodnutí č. RP/26/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 125-PLO/O-1237/2011 sa Rada najprv zaoberala námietkou sťažovateľky o nezákonnosti získania použitého dôkazného prostriedku (záznamu odvysielaného programu, ktorý si Rada sama vyhotovila). Zdôraznila jej zákonom definované poslanie a pôsobnosť a s poukazom na povinnosť vysielateľa zakotvenú v § 16 ods. 3 písm. 1) zákona o vysielaní a retransmisii konštatovala, že vysielateľova povinnosť „uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania a poskytnúť ich Rade na jej vyžiadanie... neznamená, že Rada ako zákonom splnomocnený orgán dohľadu, nie je oprávnená vyhotoviť si záznam programu, najmä v prípade, ak nastane situácia ako v predmetnom správnom konaní, kde účastník konania Radou požadovaný záznam vysielania na jej vyžiadanie nedodal“. Rada citovala rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky (sp. zn. 7 Afs 111/2009)

o tzv. implicitných právomociach a zhodnotila, že „*samotným vykonávaním zákonného poslania, na základe zákonnej kompetencie a v miere nevyhnutnej pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do autorských práv majiteľa autorských práv k predmetnému programu...*“. Následne Rada dospela k záveru, že vyjadrenia v odvysielanom programe „*je potrebné v kontexte, v akom odzneli považovať za obscénne vyjadrovanie, ktoré je klasifikované v zmysle JSO, ako obsah nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov*“, a preto „*odvysielaním programu... označeného ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania...*“.

V opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady č. RP/26/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 125-PLO/O-1237/2011 sťažovateľka namietala vadu majúcu vplyv na zákonnosť tohto rozhodnutia, pretože Rade nebol daný „*žiadny súhlas na akékoľvek použitie záznamu vysielania a ani na jeho vyhotovenie...*“. Rada tak nebola oprávnená záznam z odvysielaného programu vyhotoviť a ani použiť v správnom konaní ako dôkazný prostriedok. Súčasne sťažovateľka dôvodila, že právomoc vyžiadať od vysielateľa záznam vysielania je zákonom zverená Rade ako kolektívnemu orgánu, a preto mala Rada od nej požadovať predmetný záznam vysielaného programu formou rozhodnutia. Vo väzbe na túto argumentáciu potom sťažovateľka namietala aj nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia Rady pre nedostatok dôvodov i nesprávne právne posúdenie veci.

Najvyšší súd rozsudkom zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 17/2011 napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. I v tomto prípade využil § 250ja ods. 7 OSP a citoval odôvodnenie svojho rozsudku z 29. marca 2012 v konaní sp. zn. 5 SŽ 18/2011, ktorý k forme vyžiadania záznamu vysielania od vysielateľa uvádza, že „*zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona. Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania..., vzhľadom na zloženie Rady..., možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky*

vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonnom ustanovení.“. Vo vzťahu k (ne)zákonnosti použitého dôkazného prostriedku najvyšší súd uviedol, že „navrhovateľ záznam zjavne úmyselne v rozpore s § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. neposkytol. Takto vytvorený záznam bol odporkyňou použitý výlučne na účely a potreby správneho konania, ktoré jej vyplývajú z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a zák. č. 71/1967 Zb. K námietke navrhovateľa, v ktorej poukazuje na autorský zákon, najvyšší súd v zhode s vyjadrením odporkyne uvádza, že tento zákon upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi nositeľom autorských práv a práv s nimi súvisiacich a ostatnými subjektmi súkromného práva. Takto potom uvedená námietka navrhovateľa nepodlieha prieskumu v správnom súdnictve podľa tretej hlavy piatej časti OSP a najvyšší súd na ňu nemôže prihliadať. Navyše podľa názoru najvyššieho súdu týmto postupom majetkové právo vysielateľa podľa § 68 ods. 2 písm. c/ zákona 618/2003 Z. z. mohlo byť dotknuté len v nevyhnutnej miere, potrebnej pre splnenie zákonom stanoveného poslania a pôsobnosti Rady, t. j. jej konanie na základe zákona.“. Najvyšší súd po citovaní odôvodnenia súvisiaceho rozhodnutia v podobnej veci „nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil..., a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie Rady ako súladné so zákonom podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdiť“.

1.3 V sťažnostiach proti rozsudkom najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 v konaniach sp. zn. 2 Sž 21/2011 a sp. zn. 2 Sž 17/2011 sťažovateľka tvrdí, že „vyhotovenie záznamu vysielania Programu na vlastnom nahrávacom zariadení RVR a jeho následné použitie, ako dôkazu v správnom konaní vedenom proti sťažovateľke je zásahom a porušením práva... podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru...“. V tejto súvislosti uvádza, že „počas celého konania pred RVR ako aj v odvolacom konaní pred Najvyšším súdom SR, mala príležitosť namietat' zákonnosť a použitie záznamu z vysielania Programu, pričom túto možnosť v oboch konaniach riadne a včas využila. V predmetných konaniach nebolo sporné, že záznam z vysielania Programu sťažovateľka RVR nedodala, pričom RVR v správnom konaní použila záznam z vysielania Programu, ktorý (i) bez súhlasu sťažovateľky v zmysle Autorského zákona alebo (ii) akejkoľvek inej zákonnej licencie na vyhotovenie záznamu z vysielania (pozn.: tak ako umožňuje napr. český autorský zákon)

alebo (iii) bez akéhokoľvek rozhodnutia, povolenia, príkazu nezávislého orgánu súdnej moci, vyhotovila na vlastnom nahrávacom zariadení... Najvyšší súd sa následne stotožnil s právnym názorom RVR, podľa ktorého žiaden zákon RVR, ako správny orgán, nezakazuje vyhotoviť záznam z vysielania Programu na účely naplnenia poslania RVR, a teda správneho konania a trestania.“. Sťažovateľka ďalej uvádza, že „prístup k záznamu z vysielania Programu má široký okruh funkcionárov, členov a zamestnancov RVR“, že „záznam z vysielania Programu bol vyhotovený na vlastnom nahrávacom zariadení RVR, ktorého parametre, spôsob zaznamenávania, autenticita, kalibrácia, rozsah zaznamenávania... možnosti úpravy záznamu vysielania nie sú sťažovateľke známe, nie sú verejnosti známe, neboli sťažovateľke preukázané, sťažovateľka pri úkone zaznamenávania nebola, nebola k nemu prizvaná, ani nebola pri vyhotovení záznamu z vysielania Programu a ani na vyhotovenie záznamu z vysielania nebola upozornená“. Zároveň sťažovateľka upozorňuje, že „záznam z vysielania Programu bol jediným a hlavným dôkazom v konaní proti sťažovateľke... Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má sťažovateľka za to, že spôsob, akým bol dôkaz získaný a použitý v konaní proti sťažovateľke, mal jednoznačný vplyv na konanie ako celok a zapríčinil porušenie práva na spravodlivý súdny proces, súdnu a inú právnu ochranu.“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažností na ďalšie konanie nálezom konštatoval porušenie jej základného práva „na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“ a navrhuje napadnuté rozsudky najvyššieho súdu „v spojení“ s rozhodnutiami Rady zrušiť „vo všetkých výrokoch“ a obe veci vrátiť Rade na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 12918/2012 a z jej príloh vyplýva, že Rada rozhodnutím č. RP/96/2011 zo 4. októbra 2011 v konaní sp. zn. 324-PLO/O-3037/2011 autoritatívne konštatovala, že sťažovateľka porušila § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii, pretože nedodala „Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania televíznej programovej služby...“. Za tento správny delikt Rada uložila sťažovateľke „podľa ustanovenia § 54 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – pokutu, určenú

podľa § 67 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 2000,- €... “. Rada dôvodila, že sťažovateľka jej požadovaný záznam vysielenia nedodala v stanovenej lehote, „ale až potom, čo Rada prijala uznesenie o začatí správneho konania“.

V opravnom prostriedku sťažovateľka upozornila, že v relevantných zákonných ustanoveniach „absentujú ustanovenia o lehotách pre predloženie záznamov, zo znenia však vyplýva lehota na uchovanie záznamu. Vysielateľ musí záznam uchovať po dobu 45 dní od odvysielania, aby ho v prípade vyžiadania Radou mohol predložiť. Sme toho názoru, že ustanovenia o predložení záznamu sú hmotnoprávnou úpravou správneho práva.“. Sťažovateľka v tejto súvislosti tvrdila, že napokon záznam Rade dodala a že „zo zákona nevyplýva lehota pre doručenie záznamu z vysielenia a to ani zákonná a ani určená správnym orgánom... Pre právne posúdenie veci je jediné podstatné vyhodnotenie, či vysielateľ ku dňu vydania rozhodnutia vo veci doručil predmetný záznam Rade.“. Sťažovateľka ďalej namietala nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia Rady pre nedostatok dôvodov, ako aj svojvôľu Rady pri určovaní sumy pokuty s ohľadom na sumy pokút uložených v minulosti.

Najvyšší súd rozsudkom z 28. júna 2012 v konaní sp. zn. 5 SŽ 37/2011 napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. K námietke o absencii lehoty na predloženie záznamu odvysielaného programu uviedol, že „pri definovaní charakteru lehoty... možno vychádzať z názoru..., že nejde o typickú procesnoprávnu lehotu podľa § 27 správneho poriadku..., nakoľko táto lehota nie je určená v rámci správneho konania, ale pred jeho začatím. Nejedná sa však ani o púhu poriadkovú, či inštruktívnu lehotu zakotvenú v zákone na zabezpečenie opatrenia proti nečinnosti vysielateľa, s nedodržaním ktorej by zákon nespájal nijaké následky. Naopak... neposkytnutie záznamu vysielenia na vyžiadanie Rady je sankcionované priamo zákonom o vysielení a retransmisii (nejde o poriadkové opatrenie v zmysle procesných predpisov, keď správny poriadok ani ustanovenia o poriadkových pokutách neobsahuje). Predmetnú lehotu možno posúdiť ako procesnú, ktorú v rámci svojich zákonných oprávnení stanovuje Rada, a s ktorou sa spájajú následky – uloženie sankcie... Nemožno pritom ponechať bez povšimnutia, že nedodržaním lehoty stanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. bez ohľadu na to, či sa týka uchovávanía

súvislých záznamov vysielania či ich dodania na vyžiadanie Rady, dochádza k mareniu samotného účelu zákona o vysielaní a retransmisii – zabezpečenie práva na informácie... a poslania Rady zakotveného v § 4 ods. 1 a 2 uvedeného zákona.“. Súčasne najvyšší súd neakceptoval námietku o sume uloženej pokuty, keď zistil, že v minulosti sťažovateľke uložené pokuty uložené neviedli k náprave.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka argumentuje názorom, že Rada ju o predloženie sporného záznamu odvysielaného programu mala požiadať formálnym aktom, lebo je kolektívnym orgánom, „*ktorý rozhoduje hlasovaním členov RVR*“. Podľa názoru sťažovateľky na konanie Rady o správnom delikte je potrebné uplatňovať zásadu „*nikto nie je povinný sám seba obviňovať*“. Súčasne tvrdí, že *«postup RVR v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia RVR a rozhodnutia NS SR, predstavuje excesívne štátne donútenie vo forme zákona, na základe ktorého bola sťažovateľka pod hrozbou spáchania správneho deliktu a uloženia sankcie, donútená proti svojej vôli vyprodukovať a odovzdať RVR ako orgánu verejnej moci dôkaz, ktorý je následne použitý v jeho neprospech... Odmietnutím, resp.: nedodaním záznamu z vysielania sťažovateľka len realizovala výkon svojho práva „neobviňovať samú seba“, ktoré jej zaručuje Ústava SR a Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd a z tohto dôvodu je sťažovateľke vytýkané konanie, resp. nekonanie zbavené protiprávnosti.»*.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom konštatoval porušenie jej základného práva „*na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu... v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 5 Sž/37/2011 zo dňa 28.06.2012 a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu zo dňa 07.11.2011, číslo RP/96/2011, v konaní vedenom pod spisovou značkou 324-PLO/O-3037/2011...*“. Následne ústavnému súdu navrhuje zrušenie oboch uvedených rozhodnutí a vrátenie veci Rade na ďalšie konanie.

II.

Podľa ustanovenia § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa ustanovenia § 112 ods. 1 OSP môže ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zo všetkých troch sťažností vyplýva, že sťažovateľka namieta na súvisiacom skutkovom a právnom základe porušenie základných práv zaručených čl. 26 ods. 1 (porušenie tohto práva sťažovateľka nenamieta v sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 12918/2012), čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V sťažnostiach vedených pod sp. zn. Rvp 12902/2012 a sp. zn. Rvp 12903/2012 sťažovateľka zhodne argumentuje, že v priebehu konaní pred Radou došlo k použitiu nezákonne obstaraných dôkazných prostriedkov (záznamy odvysielaných televíznych programov). V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 12918/2012 zasa namieta porušenie svojich označených práv rozhodnutím Rady, ktorým jej bola uložená pokuta za správny poriadkový delikt spočívajúci v nedodaní Radou požadovaného záznamu odvysielaného televízneho programu, pretože jej právo nevyhovieť požiadavke Rady má vyplývať z uplatňovania zásady „*neobviňovať sám seba*“ plynúcej z čl. 6 ods. 1 dohovoru i z nadväzujúcej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu potom sťažovateľka v podstate vytýka, že ňou tvrdené pochybenia v postupoch a rozhodnutiach Rady nenapravil.

Súčasne napokon sťažovateľka vo všetkých troch sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv podľa ústavy a dohovoru a žiada zrušenie namietaných rozhodnutí Rady i rozsudkov najvyššieho súdu.

Ústavný súd so zreteľom na právnu a skutkovú súvislosť všetkých troch sťažností, rozhodol o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľka v sťažnostnom petite sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 12902/2012 a sp. zn. Rvp 12903/2012 výslovne neuviedla, akými zásahmi orgánov verejnej moci malo dôjsť k porušeniu jej označených práv. Napriek tomu, berúc do úvahy obsah odôvodnení predložených sťažností, ako aj sťažovateľkine návrhy na zrušenie napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu i rozhodnutí Rady, ústavný súd ustálil, že k porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť práve kritizovanými rozhodnutiami najvyššieho súdu a Rady tak, ako sú uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

2. Pri predbežnom prerokovaní tých častí všetkých troch sťažností, ktorými sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv rozhodnutiami Rady č. RP/61/2011 z 21. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 135-PLO/O-1247/2011, č. RP/26/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 125-PLO/O-1237/2011 a č. RP/96/2011 zo 4. októbra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 324-PLO/O-3037/2011, ústavný súd dospel k záveru o nedostatku svojej právomoci.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd stabilne odvodzuje dôsledné uplatňovanie princípu subsidiarity svojej právomoci. Ústavný súd podľa tohto princípu môže poskytovať ochranu základným právam alebo slobodám, alebo ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim z medzinárodnej zmluvy, len ak ochranu týmito právam a slobodám neposkytuje „iný súd“. V opačnom prípade je v kompetencii „iného“ súdu poskytnúť požadovanú ochranu.

Napadnuté rozhodnutia Rady sú rozhodnutiami orgánu verejnej správy, proti ktorým je podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje najvyšší súd. Z toho vyplýva, že ak k porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť rozhodnutiami Rady o uložení sankcií za správne delikty, potom poskytovanie ochrany týmto právam tvorilo súčasť kompetencie (a teda aj právomoci) najvyššieho súdu ako súdu konajúceho o opravných prostriedkoch podľa tretej hlavy piatej časti OSP. To vylučuje právomoc ústavného súdu vecne prejednávať predmetné časti spojených sťažností, v dôsledku čoho ich ústavný súd musí odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

3. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

3.1 K namietanému rozsudku najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 21/2011

Správne súdnictvo, integrálnou súčasťou právnej úpravy ktorého je i konanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam orgánov verejnej správy podľa tretej hlavy piatej časti OSP, sa zakladá na prieskume zákonnosti postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy len v rozsahu a z dôvodov namietaných v podaní (tzv. správna žaloba alebo opravný prostriedok), ktorým sa súdny prieskum aktivity verejnej správy iniciuje. Formulovaná zásada sa uplatňuje tak na konanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP (§ 249 ods. 2 a 250j ods. 1 a 2 OSP), ako aj na konanie podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 2 OSP v spojení s § 249 ods. 2 a 250j ods. 1 a 2 OSP). Všeobecný súd v konaní podľa uvedených hláv piatej časti OSP je tak oprávnený napadnutý postup alebo rozhodnutie orgánu verejnej správy preskúmať len z hľadiska tých námietok, ktoré účastník správneho konania v žalobe alebo v opravnom prostriedku explicitne a dostatočne konkrétne sformuloval. Len vo výnimočných prípadoch výslovne ustanovených zákonom je možné stanovené medze prekročiť (§ 250j ods. 3 OSP). Uvedenú konštrukciu rešpektoval aj najvyšší súd v napadnutom rozsudku, keď konštatoval že *„preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov opravného prostriedku“*.

Pre konanie ústavného súdu o sťažnosti proti právoplatnému meritórnemu rozhodnutiu všeobecného súdu vydanému v konaní podľa tretej hlavy piatej časti OSP je preto rozhodujúce zistenie, či námietky, ktorými sťažovateľ odôvodňuje tvrdené porušenie svojich práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy, boli prednesené v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy. Ak je odpoveď záporná, potom je potrebné konštatovať, že všeobecný súd v dôsledku striktnej zákonom požadovanej viazanosti prieskumu zákonnosti administratívneho rozhodnutia dôvodmi opravného prostriedku nemohol poskytnúť ochranu sťažovateľovým základným právam a slobodám, a to výlučne v dôsledku spôsobu, akým sťažovateľ v pozícii navrhovateľa pred všeobecným súdom využil (lepšie povedané nevyužil) svoje dispozičné právo. Sťažovateľ tak sám určil všeobecnému súdu rozsah prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy a ústavný súd je povinný tento rozsah taktiež rešpektovať. V opačnom prípade by totiž od všeobecného súdu

v podstate vyžadoval porušenie zákona, a to v podobe prekročenia rozsahu a dôvodov sťažovateľovho opravného prostriedku.

V sťažnosti (sp. zn. Rvp 12902/2012) proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka predniesla jednu zásadnú sťažnostnú námietku, a to použitie nezákonne získaného dôkazného prostriedku v konaní pred Radou. Nezákonným dôkazným prostriedkom mal byť záznam televízneho vysielania, ktorý si zhotovila Rada sama a v konaní o sťažovateľkinom správnom delikte ho aj ako dôkaz použila, pretože sťažovateľka jej požadovaný záznam odvysielaného programu na výzvu nedodala.

Ústavný súd z príloh sťažnosti zistil, že ani v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady, ani na ústnom pojednávaní na najvyššom súde sťažovateľka uvedený dôvod opravného prostriedku nepredniesla. Jej námietky sa týkali právneho posúdenia jednotlivých komunikátov obsiahnutých v inkriminovanom odvysielanom programe a naznačila aj nejednotnosť posudzovania obdobných skutkových situácií Radou. Možno teda povedať, že jej dôvody sa niesli výlučne v rovine nesprávneho právneho posúdenia veci Radou a nevytýkala jej žiadne procesné pochybenia (nezákonne obstarané dôkazy). Preto potom ani najvyšší súd pri prieskume rozhodnutia Rady nebol oprávnený overovať prípadnú (ne)zákonnosť záznamu televízneho vysielania ako dôkazného prostriedku, hoci takúto právomoc by v prípade adekvátneho využitia dispozičného oprávnenia sťažovateľky nepochybne mal. Sťažovateľkina námietka formulovaná v odôvodnení jej sťažnosti vylučuje vzhľadom na skutočnosť, že nebola prednesená v konaní pred najvyšším súdom, príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 21/2011 a základnými právami zaručenými čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy i právom na spravodlivé súdne konanie zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť je tak v tejto časti zjavne neopodstatnená.

K rovnakému záveru potom ústavný súd dospel, aj pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 ústavy. Všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-

procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

3.2 K namietanému rozsudku najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 17/2011

V opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady č. RP/26/2011 zo 7. júna 2011 sťažovateľka namietala nezákonnosť dôkazného prostriedku použitého v konaní Rady. Od tejto vady potom odvádzala aj tvrdenú nepreskúmateľnosť administratívneho rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, ako aj nesprávne právne posúdenie veci. Okrem toho sťažovateľka v opravnom prostriedku atakovala aj formálny spôsob, akým od nej Rada záznam sporného vysielania požadovala.

Najvyšší súd v prvom rade konštatoval zákonný základ oprávnenia Rady požadovať od vysielateľa záznam vysielania, čo nevyžaduje osobitnú formu a procedúru, akou Rada vyzve vysielateľa na predloženie záznamu. Následne najvyšší súd k problému zákonnosti použitého dôkazného prostriedku zdôraznil zákonom definované poslanie Rady ako orgánu verejnej správy, špecifiká predmetu jej dohľadu, ako aj obsah dôvodovej správy k zákonu o vysielaní a retransmisii, z ktorého vyplýva, že zákonodarca predpokladal monitorovaciu činnosť Rady zahrňujúcu i vyhotovovanie záznamov z vysielania. V nadväznosti na túto

analýzu najvyšší súd uviedol, že práva sťažovateľky ako vysielateľa boli dotknuté v nevyhnutnej miere „*potrebnej pre splnenie zákonom stanoveného poslania a pôsobnosti Rady...*“.

K problému formy, akou Rada požadovala záznam vysielania od sťažovateľky, ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nedosahuje ústavnú relevanciu. Ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční. Dôležitá je len jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Sťažovateľka v tomto zmysle žiadne námietky v sťažnosti nepredniesla, preto je akceptovateľný spôsob, akým sa najvyšší súd s otázkou formy realizácie dotknutého oprávnenia Rady vysporiadal.

K druhej (zásadnej) námietke spochybňujúcej zákonnosť záznamu vysielania použitého na účely dokazovania ústavný súd uvádza, že si je vedomý istého napätia, ktoré sa v perspektíve formálneho a povrchného pohľadu na právnu úpravu črtá medzi ústavným princípom zakotveným v čl. 2 ods. 2 ústavy a absenciou výslovnej zákonnej licencie pre Radu na zhotovovanie záznamov vysielania podliehajúcich režimu ochrany obsiahnutej v zákone č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení neskorších predpisov.

Plnenie úloh každého štátneho orgánu (a teda i Rady ako orgánu štátnej správy) je však nemysliteľné bez zodpovedajúcich kompetencií vyjadrených (slovami čl. 2 ods. 2 ústavy) rozsahom a spôsobom konania ustanoveným zákonom. Zo zákonom ustanoveného poslania Rady nevyhnutne vyplýva potreba účinných nástrojov v jej rukách na to, aby toto poslanie mohla naplňať. Pri rešpektovaní právneho názoru sťažovateľky by napĺňanie poslania Rady bolo zjavne úplne paralyzované, pričom ochromenie jej činnosti by mal v rukách výlučne vysielateľ ako subjekt, voči ktorému Rada svoje vrchnostenské postavenie uplatňuje.

V právnom štáte nemožno akceptovať stav, keď adresát vrchnostenského pôsobenia verejnej správy bude môcť neplnením svojich zákonných povinností v štádiu zabezpečovania podkladov na rozhodnutie úplne zmať účel zákonom aprobovanej administratívnej činnosti verejnej správy. Na zabránenie tohto stavu musí orgán verejnej správy disponovať zodpovedajúcimi procesnými oprávneniami nevyžadujúcimi súčinnosť fyzických osôb a právnických osôb, ktoré však využije až vtedy, keď nedôjde k dobrovoľnému splneniu povinností adresáta verejnej správy. Ak takéto oprávnenia nie sú explicitne ustanovené zákonom, možno ich existenciu vyvodiť výkladom ustanovení definujúcich poslanie a účel kreácie dotknutého orgánu verejnej správy, prípadne ustanovení vymedzujúcich jeho kompetenčné portfólio. V právno-aplikačnej praxi je potom potrebné bezpodmienečne trvať na dôslednom procesno-právnom posúdení vzniknutého skutkového stavu (neplnenie procesných povinností adresáta verejnej správy) a s najväčšou opatrnosťou naznačené tzv. implicitné právomoci využívať.

Za vhodné v tejto súvislosti považuje ústavný súd odkázať na Radou citované rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky (sp. zn. 7 Afs 111/2009), podľa ktorého implicitné právomoci sú nevyhnutne potrebné na riadne uplatňovanie iných, ústavne predpísaným spôsobom zakotvených právomocí, a bez ich existencie by iné právomoci nemohli byť riadne uplatňované.

Pre posudzovaný prípad je rozhodujúce, že Rada má zákonom priznané oprávnenie požadovať od vysielateľa záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. 1) zákona o vysielaní a retransmisii], a dokonca v prípade nevyhovenia tejto požiadavke je oprávnená vysielateľa sankcionovať pokutou [§ 67 ods. 2 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii]. Takto zákonom výslovne formulovaná sankčná právomoc však sama osebe nezabezpečuje dosiahnutie účelu, pre ktorý Rada záznam vysielania požaduje, a to je dohľad nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie (§ 4 ods. 2 druhá veta zákona o vysielaní a retransmisii). Len na základe oboznámenia sa s obsahom odvysielaného programu totiž môže Rada posúdiť rešpektovanie všeobecne záväzných právnych predpisov regulujúcich vysielanie. Ústavný súd sa preto stotožňuje s právnym záverom najvyššieho súdu, ktorý na podklade rekapitulovaných procesne významných

skutkových okolností (výzva na dodanie záznamu vysielania, úmyselné nevyhovenie výzve) pripustil uplatnenie teórie implicitných právomocí Rady v posudzovanom prípade.

Keďže ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 17/2011 nezistil žiadne ústavne relevantné signály, ktoré by po prijatí sťažnosti v tejto časti boli spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy alebo práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti predmetnej časti sťažnosti. Rovnaký záver potom bolo potrebné uplatniť aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 26 ods. 1 ústavy, a to na podklade už konštatovaného vzťahu základných práv hmotného charakteru a základných práv povahy procesnej.

3.3 K namietanému rozsudku najvyššieho súdu z 28. júna 2012 v konaní sp. zn. 5 SŽ 37/2011

V opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady č. RP/96/2011 zo 4. októbra 2011 sťažovateľka v podstate namietala, že nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 67 ods. 2 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, pretože požadovaný záznam vysielania napokon poskytla, hoci po uplynutí lehoty, ktorú na to určila Rada. Väzba zodpovednosti sťažovateľky za predmetný správny delikt na nerešpektovanie lehoty určenej nie zákonom, ale správnym orgánom nemá podľa jej názoru oporu v uvedenom zákonnom ustanovení. Sťažovateľka na podklade porovnania s prípadom sankcionovania obdobného prípadu v minulosti tiež namietala sumu uloženéj pokuty, ktorá bola podľa jej názoru výsledkom zneužitia správnej úvahy.

Najvyšší súd sa nestotožnil s právnym hodnotením posudzovanej veci preferovaným sťažovateľkou. Podľa jeho názoru lehota stanovená Radou je lehotou procesnou, „s ktorou sa spájajú hmotnoprávne následky – uloženie pokuty“. Nerešpektovaním tejto lehoty „dochádza k mareniu samotného účelu zákona o vysielaní a retransmisii... a poslania Rady“. Najvyšší súd akceptoval aj sumu uloženéj pokuty, keďže z vlastnej

rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovateľke už v minulosti uložené pokuty nevedli k jej náprave.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka namieta formu, akou od nej Rada požadovala záznam vysielania. Táto námietka je nedôvodná. Dôvody ústavný súd uviedol v predchádzajúcej časti odôvodnenia (bod 3.2), ktorá bola venovaná sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 17/2011.

Druhou námietkou, ktorú sťažovateľka v sťažnosti predniesla, je jej názor, že v konaní o správnom delikte nie je povinná poskytovať súčinnosť správnomu orgánu, lebo je v pozícii obvineného, ktorý má právo byť procesne pasívny, keďže podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva „*nie je povinný sám seba obviňovať*“.

Ústavný súd preskúmaním príloh sťažnosti (opravný prostriedok proti rozhodnutiu Rady, rozsudok najvyššieho súdu) zistil, že námietku o právach obvineného v konaní o správnom delikte sťažovateľka v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady nepredniesla, a tak sa ňou najvyšší súd ani nezaoberal.

Už v časti odôvodnenia týkajúceho sa prieskumu rozsudku najvyššieho súdu zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 2 SŽ 21/2011 (bod 3.1) ústavný súd vysvetlil, prečo je čo sa týka sťažnostných námietok, na ktoré najvyšší súd viazaný v konaní podľa tretej hlavy piatej časti OSP rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku nemôže prihliadať, sťažnosť sťažovateľky neopodstatnená. Aj v prípade tu analyzovanej druhej sťažnostnej námietky dospel ústavný súd k rovnakému právnomu záveru, lebo v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady sťažovateľka špecifické procesné postavenie obvineného v sankčnom konaní nenamietala.

Aj sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu z 28. júna 2012 v konaní sp. zn. 5 SŽ 37/2011 je tak zjavne neopodstatnená.

4. Vzhľadom na odmietnutie všetkých troch sťažností bolo bez právneho významu vyzývať sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 12902/2012 a sp. zn. Rvp 12903/2012 spočívajúcich v nepreukázaní povinného právneho zastúpenia, ako aj zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky predostretými v petitoch jej sťažností (zrušenie napadnutých rozhodnutí, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2012